

Kommission, der som sagkyndig er inde i denne Sag, og som har erkjendt, at det er usforsvarligt at fortsætte Bygningen saaledes, at den bliver færdig til Efteraaret. Rigsdagen kunde i denne Henseende have høiet sig for de Sagkyndige; den kunde have sluttet sig til den ældre Bygningskommission, der var vel inde i denne Sag, og den kunde have forlangt, at Arbejdet roligt skulde fortsættes og fortsattes indenfor Kontraktens Grændser. Der var vel ogsaa andre Veie at gaa, men at Rigsdagen roligt skulde have fundet sig i, hvad der er sket, tvivler jeg rigtig nok i højeste Grad om. Det er forøvrigt klart — og det er gjentaget af Flere — at den Tidsfrist, Loven indeholder, ingenlunde er forbindelse paa den Maade, som her gjøres gjældende. Jeg vil snarere sige, at Loven indeholder en anden Tidsfrist, som vel vilde kunne faae Bægt ved Siden deraf, nemlig hvor der tales om, at Ordningen af Theatrets øvrige Forhold skulde fortsættes i 5 Aar, altsaa til 1ste April 1875. Det er en Frist, som man gjerne kunde tage i Betragtning ved Siden af den Anvendelse, der gjøres af Lovens § 1, hvilken er ganske uberegtiget; thi der staar ikke, at Theatret skal være færdigt til September 1874. — Jeg har nu i det Besættelige, i Realiteten, gennemgaaet, hvad jeg har ønsket at fremsætte. Det ærede Mindretal sluttede sine Betragtninger med en almindelig Udtalelse om det administrative Ansvar, det Ansvar, som en Minister har, og som maa føre ham til i større eller mindre Omfang at afholde ubvilgede Udgifter. Det ærede Medlem har ganske vist Ret i — og det vil heller Ingen benegte, da det har vist sig i Praxis — at den Bestemmelse albrig er bleven overholdt, at der ikke maa udgives noget ubvilget Beløb. Det havde maaste været rigtigere i Praxis ganske anderledes at overholde denne Bestemmelse, end det er sket. I den Henseende skal jeg altsaa ikke indvænde Noget mod det ærede Medlem, men den Anvendelse og det Omfang, han gav disse sine Udtalelser, førte ham overmaade vidt. Det gif ham ogsaa her saaledes, at hans Paastande søvede ud i den Grad, at man i Grunden ikke veed, hvor han ender. Den Paastand, som han f. Ex. opstillede forleden Dag om Administrationens Bemyndigelse til at sælge Alt, hvad der ikke er Domæne, leder jo ud i Konsekvenser, som jeg et overbeviist om, at det ærede Medlem selv i Virkeligheden ikke vil godkjende, og her gaar det paa samme Maade. Skulde vi her følge det ærede Medlem paa Konsekvensens Bei, vilde Følgen blive, at vi sagde til Ministrene: Afhold I kun disse Udgifter paa Eders eget Ansvar; Rigsdagen kommer sammen i Oktober, og Folkethinget har da ikke Andet at gjøre end at beslutte Rigsretsanklage; disse Udgifter blive da prøvede og efterbevilgede af Rigsretten. Det ærede Medlem vil se, at Konsekvensen maa medføre, at hans Paastande maa

føre os hertil, hvad der i alt Fald ikke er mit Ideal. Jeg er en Ven af en stærk Regjering, endog af en Regjering, der ikke ængstelig behøver at se paa og vende enhver Skilling, den udgiver; men, mine Herrer! den første Betingelse for, at vi faae en saadan stærk Regjering, er, at den følger sig i Overensstemmelse med Representationen, og at den sørger for at udføre Lovene i den Aand, hvori de ere givne, men jeg paastaar, at er der nogen Lov, som ikke er gennemført i den Aand, hvori den er givne, saa er det Theaterloven af 18de Juni 1870.

Formanden (Krabbe): Jeg havde ønsket, at der ikke var blevet brugt og Udtryk som „politisk Forbrydelse“, der almindeligvis anses for at betegne et Forhold af en noget anden Karakter end det, paa Grund af hvilket Godkjendelsen af det paagjældende Regnskabspunkt her foreslaas negtet. Tillige tillader jeg mig at minde om, at Samtaler i Udvalg ikke ere vel egnede til at gjøres til Gjenstand for Forhandlinger her.

Hall: Dersom det er den ærede Formands Mening, at Samtaler i Udvalg ikke maa gjøres til Gjenstand for nærmere Forhandling her, frastalder jeg Ordet; thi jeg maa bemærke, at det, hvorfor jeg begjærede Ordet, ingenlunde var for at gaa ind paa et almindeligt Litsvar til, hvad der er fremkommet fra den ærede sidste Læser. Det antager jeg vil komme fra anden Side, som jeg mener fuldelig vil kunne gjøre det. Grunden, hvorfor jeg begjærede Ordet, var netop af Hensyn til de Bemærkninger, der ere faldne om en Samtale i et Udvalg.

Formanden (Krabbe): Naar der fra et Medlem fremkommer Bemærkninger om en Samtale i et Udvalg, vil jeg ikke bestride et andet Medlems Ret til at benegte eller bekræfte dette. Derimod maa jeg vedvarende henstille, at man ikke fremdrager saadanne Samtaler, at der altsaa ikke fremdrages nye Punkter af den nysnævnte Samtale. Men jeg bestrider ikke ærede Medlemmers Ret til at benegte eller bekræfte, hvad der er blevet sagt om en saadan Samtale.

Hall: Jeg har ganske rigtig begjæret Ordet af Hensyn til de Ytringer, der fremkom fra den sidste ærede Læser, om de Udtalelser, som skulde have fundet Sted ved den Konference, der den 13de Marts 1874 holdtes mellem mig som daværende Kultusminister og Finantsudvalget, men jeg haaber forøvrigt ikke at skulle komme videre ind paa Enkeltheberne deraf, netop fordi jeg fuldstændig er af samme Formening som den ærede Formand, at det er meget misligt at komme ind paa de enkelte Ord eller Udtryk, som skulde være faldne ved en saadan Udtalelse. Jeg tror, at vi ofte have haart Leilighed til at komme ind paa